గర్వభంగం

ఆరోజుల్ని నేనెలా మరచిపోగలను? సూర్యునితోపాటే మేల్కొని, ఏవిధమైన సమస్యతోనూ బుర్ర చెడగొట్టుకోకుండా, బాధ్యత తెలియని స్థితిలో స్కూలుకి వెళ్ళివచ్చే ఆ సరదాలన్నింటినీ అనుభవించటమే అప్పటి నా దినచర్య.

నేను చాలా అందమైనదాన్నని స్కూల్లోనూ, మా ఇరుగుపొరుగునా కూడా అనుకుంటూవుండేవాళ్ళు. క్లాసులో కూర్చున్నంతసేపూ కుర్రవాళ్ళ దృష్టి నాపైన ప్రత్యేకంగా కేంద్రీకరింపబడటం నాకు తెలుసు. దాదాపు అందరుమేష్టర్లూ ప్రత్యేకం ఇంగ్లీషు మేష్టరు ఏదో ఆశతో నావైపు దొంగచూపులు చూస్తూ పాఠంకూడా సరిగ్గా చెప్పకపోవటం నేను ఎరుగుదును. సాయింత్రం స్కూలునుంచి. ఇంటికి వచ్చేతోవలో ఎదురయ్యే పురుషులందరూ నన్ను పరీక్షగా చూడటం నాకు కొత్తకాదు. సాయింత్రం చల్లగాలిమేస్తూ మేడమీదికి వెళ్ళినప్పుడు గుంపులుగా కిందిరోడ్డుమీద పైదృష్టితోనడుస్తూ మామేడచుట్టూ తిరిగే సౌందర్యారాధకులే నాసౌందర్యాన్ని నాకూ, నన్ను తెలిసినవాళ్ళకూ వేయినోళ్ళ చాటుతున్నారు.

కాని ఇదంతా నాకు మహా చికాకుగా ఉండేది. నావైపు ఆశగా చూసే వాళ్ళందర్నీ ఉరి తియ్యాలనిపించేది. కాస్త అందమైన యువతిమీదనే తమదృక్కుల్ని వృథాగా ప్రయోగించేవాళ్ళ నీచత్వాన్ని అరికట్టించే ఉపాయం లేదా అనిపించేది. నాముందు తమశక్తినిరూపించి నాదయకు పాత్రులయ్యేందుకు వారు చేసే పనుల్ని చూస్తే ఒళ్లు మండేది.

కొందరు మేష్టార్ని ఏడిపించి తమ "విట్టు"ను నాకు వ్యక్తీక రించాలని కుంటే, గుడ్డి ప్రశ్నలువేసి — దానికి ఘాటైన సమాధానాలు రాగానే తెల్ల మొగాల్తో కూలబడే వాళ్ళు; ఇది చూస్తే నాకు నవ్వు ఆగేదికాదు.

ఇంతమంది మూర్ఖుల్ని చూసి ఒక్కొక్క సమయాన జాలి పడేదాన్ని. కాని ఎదుటి వ్యక్తి సానుభూతిని అర్థం చేసుకో లేకా, తమ స్థితిని గుర్తించుకొని, తమకు తామే జాలిచూపు కొని, తమ ప్రవర్తనలో మార్పుకు ప్రయత్నించక పోవటం వీరిలో ప్రబలిన సద్గుణమని తెలిశాక — వీళ్ళందర్నీ ఆడించి ఏడిపించాలనిపించేది. నాకు ఏవేవో పేర్లుపెట్టి ఏడిపించాలని, ఈలలు వేసుకుంటూ ద్వంద్వార్థాల్లో తమ పాండిత్యాన్ని నాకు పరోక్షంలో ఉండి విన్పించాలని బయలుదేరిన వీళ్లను చూస్తే— వీళ్ళతో పాటే చప్పట్లుకొట్టి, ఈలలువేస్తూ గోల చేసి వాళ్ళకన్న నాలుగాకులు ఎక్కువే చదివేనని నిరూపిం చాలని ఉండేది; కాని ఆడదానికి ఎవ్వరూ ఇవ్వని, ఇవ్వలేని, హక్కుతో ఎదురు తిరగలేని హృదయంతో లేని సిగ్గును నటించుకుంటూ బలవంతాన కృత్రిమ వాతావరణానికి లొంగి పోవటం క్రమంగా అలవాటైపోయింది.

కొంటెతనానికి ఏకుబ్రాడి వేపయినా కాస్త కన్నెత్తి ఆశను నటిస్తూ చూశానా— ఇంక వాడిగతి ఆ పరమాత్ము డికే ఎరుక! నా పరోక్షంలో ఎన్ని బాధలు పడతాడో నాకు తెలియదుగాని, నా సమక్షంలో మాత్రం వాడు వేసే ఎత్తులూ, చూసే చూపులూ, చేసే చేతలూ, — నాకు మహా ఆనందంగా ఉండేవి. అప్పుడప్పుడు నా చిరునవ్వు మంచి

ఇంజక్షన్లై పనిచేసేది! చిరునవ్వు విలువ లేనిది కనుక (నాదృష్టిలో) దాంతో ఇంత ఆనందాన్ని సంపాయించటం నాకు సరదా అయిపోయింది.

అద్దంలో నా ప్రతిబింబాన్ని చూసుకుని, అనేకులు యీ సౌందర్యమూర్తి కోసం జపాలు చేస్తూ చస్తున్నారని తలుచుకున్నప్పుడు—నా ఆనందం వేయిరెట్లయి కన్పించేది! ఈ అందని అందం కోసం చెయ్యి జాపుతూన్న సౌందర్యారాధకులు లెక్కకు మిక్కుటంగా ఉన్నారన్న తలపు నాలోని గర్వాన్ని రెట్టించేది. సౌందర్యవతిగా జన్మించి ఇంతమంది ఆరాధకుల్ని సంపాయించ గలిగినందుకు చాల అదృష్టవంతురాల్నే! నా కంటి చూపుకే తహతహలాడేవాళ్ళు ఉన్నప్పుడు—నేను ఎంతమందికన్న గొప్పదాన్నో సులభంగా తెలిసి పోయింది........ ఐనా ఇంతమంది దృష్టి నామీద నిలపడం నాకు అప్పుడప్పుడు అసంతృప్తి కలిగించేది. పెద్ద వాళ్ళతోనో, లేక హెడ్మాస్టరుతోనో చెప్పి యీ కొక్కిరాయిగాళ్ళకు బుద్ధి చెప్పించాలని పించేది. కాని ఇదేమంత గొప్ప విషయమని అందాకా పోనివ్వాలి? సిగ్గువిడిచి 'నన్ను ఇలా అంటున్నాడు; ఆలా అంటున్నాడు' అని ఎవరిమీదైనా రిపోర్టివ్వటంకూడా ఒకసమస్యేనాయె! అయినా ఈరకం జీవితం నాకు బాగా అలవాటైపోయింది. ఆ ఆనందాన్ని పాడుచేసుకోవటంకూడా నిజానికి నాకు ఇష్టంలేదు. ఆరాధకుల్ని వదిలించుకొని నేనుసాధించేది మాత్రం ఏమిటి? వాళ్ళలో లేని సంస్కారాన్ని నాలో ఉంచుకొన్నాక, నాకు కలిగే అపాయంకూడా లేదనిపించింది. అసలు వీళ్ళను ముప్ప

తిప్పలూ పెట్టి మూడు చెరువులనీళ్లు తాగించగల శక్తి నాలో ఉండగా ఇతరుల సహాయం మాత్రంనాకు దేనికి ?

2

కొత్త సంవత్సరంలో ఒక కొత్తకుర్రాడు మాక్లాసులో చేరాడు. అతను ఏప్రాంతంనుంచి వచ్చాడో కాని- యీకోతి మూకలో పడాల్సినవాడుమాత్రం కాదని అతన్ని చూసిన మొట్టమొదటిక్షణాన్నే అనుకున్నాను. ఈడుకుమించిన బలం అతని ఆరోగ్యశరీరంలోని అన్ని దిశలనుంచీ కన్పిస్తూనేవుంది. ఆస్ఫురద్రూపిని చూడటంలో నేను చెప్పలేని ఆనందాన్ని అనుభవించసాగాను.

అతని ముఖంలోకిచూస్తే 'అమాయకత్వం' అనే పదానికున్న అర్థం వ్యక్తమౌతుంది. ఆజుట్టు ముఖంమీదికి పడ్డా నిర్లక్ష్యంగా ఊరుకోవటం అతనికలవాటు. నవ్వుముఖంతో క్లాసులో గోలేమీ చెయ్యకుండా కూర్చోవటాన్ని ఎక్కడ నేర్చుకు వచ్చాడో? తన పెద్దకళ్ళకు చుట్టూ జరుగుతూన్న వెధవ వేషాల్ని చూడటం పనికాదని అతని ప్రవర్తన ఒక్కనాటిలోనే చెప్పింది. అంతమంది కొంటె వెధవల్లోనూ అతను ఒక్కడే నన్ను చూసీ చూడనట్టుపోవటం నాకు కొంచెం కష్టాన్ని కలిగించింది. అతనికి నిగ్రహం ఉండవచ్చు; కాని దాన్ని బలవంతాన నాముందు ప్రదర్శించేందుకు వ్యర్థప్రయత్నం చేస్తూన్నట్టు నాకుతోచేది. సౌందర్యంముందు విధిగా తలలొంచాల్సిన పురుషుల్లో ఇతనుజమకాడేమోననిపించింది;

కాని నాముందు కూడా అంతేనా? నా మనోగర్వానికి అదొక చిన్న గాయాన్ని చేసినట్టు తరువాత తెలిసింది.

నాకు తోడుగా మాక్లాసులోవున్న మరిముగ్గురు విద్యార్థినులు, నా అంత సౌందర్యవతులు కాకపోవటంచేత, విద్యార్థులు తమదృష్టిని నామీాదనే కేంద్రీకరించటం వారిని అసూయాపరులుగాగా చేసింది......

"ఎలాగైనా అందమైనదానివి; నీకు కాకపోతే మాకు ఇంతమంది వెంటబడతారుటలే—" అనేది ఒకతె.

"జయ చాల అదృష్టవంతురాలు; ఇంతమందిని ఆకర్షించటం మాటలేనా?" అనేది ఇంకొకతె.

"వాళ్లను ఏడిపించే నేర్పూ, కసి తీర్చుకునే చాకచక్యమూ జయలో ఉన్నాయ్!" అనేది వేరొకతె.

నా ఆనందమేమిటో కనిపెట్టినట్టు మాట్లాడే వీళ్ళు-ఆ కొత్తకుర్రాడు వచ్చిన పదిరోజులకల్లా తప్పనిసరిగా ప్లేట్లు మార్చారు.

"జయా! ఆ కొత్తగా వచ్చిన శివరావ్ మంచి అందగాడు—కదూ?" అన్నది ఒకతె. 'అందమంటే నీవొక్కతివే సొత్తుకాదుసుమా' అన్న ఎత్తిపొడుపును సూచిస్తూ.

"జయ ఆటలు అతనిముందు సాగవులే!" అన్నది రెండో ఆమె, నన్ను కవిస్తూన్నట్టు.

"ఆకుర్రాణ్ని ఆకర్షించటంలోనే తెలుస్తుంది—జయ చాకచక్యం" అన్నది మూడోఆమె, నన్ను కార్యరంగానికి దూకమని సూచిస్తూ. వీళ్ళ మాటలధోరణి నాకు తలకాయనొప్పిగావుంది. ఆతన్ని ఆకర్షించటమేనా నా ఉద్యోగం?

నాకేం అవసరం ?

కాని ఆరాత్రి చదువుకున్నాక తీరిగ్గా పడుకుని - సాయింత్రం సఖులన్న మాటల్ని జ్ఞాపకం చేసుకున్నాను. నిజానికి నా అందం అతనిముందు దమ్మిడీకికూడా మారటంలేదు. అందరిలాకాకుండా తప్పుకు తిరుగుతాడు. అతన్నికూడా కొంటెతనంతో ఆకర్షించి నాచుట్టూ తిప్పించుకోవటంలో ఎంత ఆనందమూ, తృప్తీ వుంటుంది! నా ఆటలేవీ ఈ ప్రవరుడిముందు సాగవని సఖులన్న మాటలు తప్పుగా వేలుపెట్టి చూపిననాడు, వారి ముఖభంగిమలు ఎలా వుంటై ? అతను మహా అందగాడట ! కావచ్చు - అందుకు నేనేం చేసేది ? ఐనా అతను ఎంత అందగాడైనా సరిగ్గా నేను తల్చుకుంటే మూడోనాటికల్లా ఈ మేడకింది రోడ్డుమీద దొర్లేట్టు చెయ్యనూ ? బిక్క-మొఖంతో, ఆశగా చూసుకుంటూ బెదురుగా అతను యీ రోడ్ల వెంట తిరగటాన్ని ఊహించుకుని నవ్వుకున్నాను ! నిజంగా ఇదంతా చేస్తేమాత్రం ప్రమాదమేముందీ ? కుక్క-ల్లాగ నాచుట్టూ తిరుగుతూన్న వాళ్ళల్లో అతనూ ఒకడేననీ, సామాన్య మానవుడిలోవున్న వాంఛలు చావవనీ నా సఖులకు చూపి అతని అందానికి గర్వభంగంచేస్తే ఎంతతృప్తి ! నా అందానికిఎదురైన యీ చిన్న పరీక్షలో ఉత్తీర్ణురాలినవటం ఏమంత గొప్పవిషయం కాదని-నాకు నేనుగానూ, నా సఖులకూ ఒక్క-సారే వ్యక్తపరుస్తే ఎంత బాగుంటుందీ ! ఇదంతా జరిగేదాకా రెండో చెవిని వెయ్యకూడదనీ, మర్నాటి నుంచే కార్యరంగంలోకి దిగి-అతను మేడచుట్టూ ప్రదక్షిణాలు చేస్తూండగా నా సఖు

లకు చూపి-వారిలో పాటే తృప్తికరంగా కిలకిలా నవ్వాలనే నిశ్చయానికి వచ్చాను.

3

మర్నాడు స్కూల్లో అతను నా దారికి ఎదురవగానే- అతని కోసం బాధపడుతున్నట్టుగా ఒళ్లు తిప్పుకొని- అంతవరకూ ఏ పురుషుడికీ చూపని నామధురమైన చిరునవ్వును ప్రదర్శించాను. అతను కనుబొమల్ని చిట్లించి చూసీచూడనట్టుగా తనదారిని వెళ్ళిపోయ్యాడు. అతని నిర్లక్ష్యత నాకు ఒళ్లు మండించి, నాపట్టుదలను రెండింతలుగా చేసింది. అతన్ని ఆకర్షించలేకపోతే నేనెందుకూ పనికిరానుకున్నాను.

ఆరోజుల్లో అతను నావైపు చూసినప్పుడల్లా- ధైర్యంచేసి పురుషుణ్ణి ఆకర్షించేందుకు స్త్రీ విడిచే అస్త్రాలన్నింటినీ విడుస్తూనే ఉన్నాను. కాని అతనిలోమాత్రం నేను చూడదగినంత చలనం కన్పించలేదు. నాశక్తిమీద నాకే కొద్ది అధైర్యం కలిగింది. కాని అతనిమీద నాకు వచ్చిన కోపమంతా నన్ను ఈ సమస్యా పరిష్కారంలో ఇంకా ముందుకు సాగమని ప్రోత్సహించింది.

సాయంత్రం ఇలాంటి ఆలోచనల్లోనే ఇంటికివచ్చాను. మామూలుగా, మేడమీదకు వెళ్ళిన అరగంటకల్లా ఆ రోడ్డు వెంట నాకోసం నడిచేవాళ్ళల్లో అతనుకూడా ఒకడయ్యాడని తెలిసేప్పటికి- నా అందం యొక్క విలువ అర్థమైంది. ఎంత మొండికేసినా చివరకు నాపాదాలముందు మోకరింపజేసే

నాశక్తి ఇతనిదగ్గరమాత్రం ఎందుకు వృధా అవుతుంది? గర్వంతోకూడిన సంతోషంతో నాహృదయం నిండిపోయింది.

అతను రెండు మూడుసార్లు అటూ, ఇటూ పైకిచూస్తూ తిరిగాడు. నేను నవ్వి అతన్ని మరీ కవించాను. నా నవ్వుకు అతను నవ్వుపూర్వకంగా జవాబైతే ఇవ్వలేదు కాని, చూపుల్లో తన ఆశనంతట్నీ ఇముడ్చుతున్నట్లు నాకు తోచింది. మామూలు పురుషుడికన్న నిర్లక్ష్యత కొంచెం ఎక్కువ మోతాదులో అతనిలో ఉందని తెలిసిన నాకు — ఇంతతో వదుత్తే అతను నిరాశపడి తిరిగి సరైన ప్రదక్షిణాలు చేస్తాడో మానుతాడో అనే అనుమానం వచ్చింది. వెంటనే మేడదిగి మెల్లిగా దొడ్డిగుమ్మందగ్గరకువెళ్ళి నిలబడ్డాను. అతనుకూడా దారి మార్చి ఆవైపు రా సాగాడు.

కుర్రాళ్ళందరూ ఇంతవరకు తమ డ్యూటీని నిర్వర్తించి, మామూలు నిట్టూర్పులతో, మరొక సాయింత్రం తమ విఫల యత్నంతో గడిచిపోయిందని తెలుసుకుంటూ కొంపలు జేరారు. సూర్యాస్తమయమైనా ఇంకా కొద్ది వెలుగు భూమాతను ఆవరించుకు కూర్చుంది. ఆ వీధిని జనసంచారం లేకపోవటంకూడా నా ధైర్యాన్ని ప్రోత్సహించింది.

అతను నాదగ్గరకు వస్తూనే 'ఏం?' అన్నట్లు కనుబొమల్ని ఎగరేశాడు. అతన్ని ఇంత సమీపంలో ఇదివరకు నేను చూడలేదు. నిజంగా చాల అందమైనవాడు! అతని కళ్ళల్లోని వెలుగు సహజంగా ఎక్కువమంది స్త్రీలను ఆకర్షిస్తుందనేందుకు సందేహం లేదు. అతనిచూపులో ఎంతో పరిచయం స్ఫురిస్తోంది. అమాయకంగా అతన్నిచూస్తూ నిలబడి పొయ్యాను.

నాకు రెండుగజాల దూరంలో నిలబడి, అటూ ఇటూ కూడా చూడకుండానే, "ఎప్పుడురాను?" అన్నాడు.

నాకు ఒళ్లు మండింది. ఇంత ధైర్యంచేసి నాలాటికన్యతో మాట్లాడగలిగే కుర్రాడు మా హైస్కూలు మొత్తంమీదనే లేడు! మా ఇంటిదగ్గర-నున్న-ముందువెనుకలు ఆలోచించకుండానే ఇంత ప్రశ్న వేశాడంటే ఆశ్చర్యమే అయింది! అసలు అతన్ని బొట్టూ కాటికాపెట్టి పిలిచిందెవరు? నేనేదో అపరాధంచేసి తనకు లొంగినట్టుగా మాట్లాడాడు! బహుశా అది నా ఆకర్షణలోని ఆశా జ్యోతి అయివుంటుంది; కాని నాకు ఇదెంత అవమానం!

అతనికి సమాధానం చెప్పేందుకు కొన్నిక్షణాల ఆలోచన సాగింది. ఇంత జబర్దస్తీగా ప్రవర్తించిన ఇతనికి మంచి శిక్ష విధించాలనుకున్నాను. చూసి నవ్వినంతమాత్రాన నాలాటి ఏ గౌరవ కుటుంబానికి చెందిన స్త్రీ వెంటా పడకుండా ఉండేట్టు—రెండో వ్యక్తికి తెలియకుండా, ముప్పతిప్పలూపెట్టి మెత్తని చెప్పుతో కొట్టినట్టు చెయ్యాలనిపించింది. తను అందగాడనీ, నాలాంటి వాళ్ళను ఆకర్షించగలిగాననీ అనుకుంటున్నాడు కాబోలు! నేను ఇంకా కొంచెం కొంటెగా ప్రవర్తిస్తేనేగాని అతనికి తగిన గుణపాఠాన్ని బోధించలేను!

అన్నాను: "రాత్రి పన్నెండింటికి—"

ఇంకేమీ మాట్లాడకుండానే అతను వెళ్లిపోయ్యాడు. ఎక్కడికి రమ్మన్నానని అర్థం తీసుకొని ఉంటాడు? అసలు నా సమాధానానికి నా ఎదుటనే సంతోషంతో ఎగిరి గంతే

స్తాడనుకున్నాను. చాలా మామూలు ధోరణినే వ్యక్తపరిచాను. 'నిగ్రహం' అనేదికూడా ఒక్కొక్కసమయాన బైటపడుతూంటుంది కాబోలు! కాస్త ఆలోచించాక ఇదంత గొప్ప విషయంగా తోచలేదు. ఎందుకంటే-నిజంగా వచ్చేవాడు. రాదల్చుకున్నవాడు-"ఎక్కడికిరాను? మీ వాళ్ళుండరా? ఎట్లారాను? సదుపాయాలేంటి?" వగైరా ప్రశ్నల్ని వేసేవాడు. అతని మోహం-ఎక్కడికని వస్తాడు? ఎన్ని గుండెల్తో అతను కులీనుల ఇంటిచుట్టూ అర్ధరాత్రి గస్తీతిరుగుతాడు? ఒకవేళ తెల్లారేదాకా, ఆమంచులో నక్షత్రాలు మాత్రమే తోడుగా జాగారం చేసినా - దాసీదివచ్చి అతని ముఖాన పేడనీళ్ళు చల్లాల్సిందే కాని, మరెవ్వరూ అతని కంటపడరని నాకు గ్యారంటీగా తెలుసు. నిజంగా నాపతకమే పారినట్లయితే - ఇతరకుర్రాళ్ళకు ఒక్క పగటిపనీ, ఇతనికిమాత్రం ప్రత్యేకంగా పగలూ రాత్రీ కూడా పని కల్పించినదాన్నవుతాను. మొదట నిర్లక్ష్యంగానూ తరువాత జబర్దస్తీగానూ ప్రవర్తించినందుకు బలేశిక్షలు! అట్లా అయితేనేగాని పునాదికదిలి, ఇకముందు రోమాన్సు మాటైనా తలపెట్టకుండా, ఇలాటి వ్యవహారాల్లోకి దిగడు! నిజంగా నా తెలివితేటలకు నేనే గర్వపడ్డాను. ఇతరుల సహాయాన్ని అపేక్షించి మాత్రం ఇంతకన్న విధించే శిక్ష ఉండదు. రేపు ఇదంతా సఖులతో చెప్తే-వాళ్ళేకాదు - ఐదేళ్ల కుర్రాడిదగ్గర్నుంచీ అతని చెవులకు తాటాకులుకట్టి గోలచెయ్యరూ? బలేపని!

4

జోరున వర్షం కురుస్తోంది. అసలే చీకటిరాత్రికి మబ్బులు కూడా తోడై భయంకరమైన కటికిచీకటిగా చేసింది. ఆ ఉరుములూ — మెరుపులూ — వాటినిగురించి ఆలోచించేవాళ్ళకు వింత వింత అభిప్రాయాల్ని ఇస్తున్నాయ్. రివ్వున వీచే చలిగాలి పై రెక్కలుమాత్రమే తెరిచివున్న కిటికీచువ్వల్ని శబ్దంతో తోసుకొచ్చి గదిలోని వాతావరణాన్ని చల్లగా మార్చేస్తోంది. నా చదువుకుగాను ప్రత్యేకింపబడ్డ మేడమీది గదిలో పడుకుని-గొంతువరకూ వెచ్చని రగ్గు కప్పుకుని—ఒక చేతిలోఉన్న పుస్తకాన్ని చదవసాగాను. ఆ వాతావరణానికి హృదయవేదనల్ని కడిగేసే శక్తి ఉన్నట్టుగా తోచింది. చదువు మధ్యలో ఒకటి రెండుసార్లు అతని సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చింది. కాని ప్రాముఖ్యత వహించకుండానే నన్ను నవ్వించి ఊరుకుంది.

ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెలియదు. ఏదో చల్లనివస్తువు నా చెంపల్ని తాకేదాకా తెలివి రాలేదు. ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడి దెయ్యమో, భూతమో ననుకుంటూ తుళ్ళిపడి కళ్ళు తెరచాను. ఎదుట తడిబట్టల్లో అతను నిలబడి ఉన్నాడు. భయము, ఆశ్చర్యము నన్ను ఆవరించినయ్. ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. ఇంకొక సహాయంకోసం కేక వేద్దామనుకున్నాను; కాని నోరాడలేదు. అతని కళ్ళల్లోకి చూసేటప్పటికి నాలో మేల్కొన్నశక్తులు వెనుకంజ వేయసాగాయి.

“మంచి మర్యాదస్తురాలివి ! రమ్మని పడి నిద్రపోవటం

నేర్చుకుంటే ఎట్లా?" ఆ కంఠంలో చలనం యేమీ లేదు. కాస్త బైటికి వెళ్తే చలితో ఒణుకుతూ మాట్లాడాల్సి వస్తుంది కాని, అతనిలో ఆ వాతావరణం మార్పును తేలేక పోయింది.

నేను రమ్మన్నానేకాని నిజంగా వస్తాడని స్వప్నంలోకూడా అనుకో లేదు. ఈ భయంకరమైన చీకటినీ, మానవుడు సహించలేనంత చలినీకూడా లెక్కచెయ్యకుండా ఓపిగ్గా నా కోసం వచ్చాడు! నన్ను నేను కొన్ని క్షణాలవరకూ గుర్తించ లేక పోయ్యాను.

నాకు ఎదురుగాఉన్న 'బిగ్ బెన్' టిక్ టిక్ మంటూ రాత్రి ఒంటిగంట అవుతోందని చెప్తోంది. ఈ అర్ధరాత్రి మేడమీద ఒంటరిగా నిద్రిస్తూన్న నాగదిలోకి ప్రవేశించాడు! దొంగ లంటే ఎరుగని నేను — యీదొంగను చూశాక — వారు ఎంత భయాన్ని మనకోసం మూటకట్టుటకు వస్తారో తెలిసింది! ఒక్కసారిగా లేచి కూర్చున్నాను. రాత్రి చదువు తూండగానే రొమ్ములు మీదపడి నిద్రిస్తూన్న పుస్తకం కింద పడింది; ఎలక్ట్రిక్ లైటుమాత్రం 'నన్ను ఆర్పితే నీకేం వస్తుంది?' అన్నట్టు రాత్రినుంచీ భీష్మించుకు కూర్చుంది.

ఏదో కొంటెతనానికని చేసింది - ఎంత ప్రమాదమైంది! పురుషునిగాలి ఎరుగని నాగదిలోకి మొట్టమొదటి మగవాడై ప్రవేశించిన ఇతన్ని ఎవరైనా చూస్తే - నాకులీనతకూ, గౌరవానికీ, కన్యాత్వానికీ తీరనికళంకం ఏర్పడదూ? వెంటనే వెళ్ళి పొమ్మని ఆజ్ఞాపిద్దామనిపించింది. ఒక్కసారి అతనివైపు చూశాను. పైనుంచి కిందిదాకా నీరు కారుతూన్న శరీరాన్ని

కూడా లెక్క చెయ్యకుండా – నవ్వుతున్నాడు – ఆ నవ్వే నన్నింతదూరమూ లాక్కొచ్చింది; ఇంకెంతదూరం తీసుకెళ్తుందో? నాగదినంతట్నీ స్నానం చేయిస్తాడాయేం?

చిన్న జల్లుకుకూడా గొడుగులేందే బైటికి రాలేనని దద్దమ్మల్లో ఒకడేమోనని భ్రమపడ్డాను. ఎంత ఆశతో నాకోసం ఇంతదూరం వచ్చాడు! నేనొక్కతెనే ఇక్కడుంటానని ఆతనికెల్లా తెలుసు? కింద ఫారాయిచ్చే రహీమూ, పరాయిమనిషి రక్తాన్ని చవిచూసేందుకు ఉవ్విళ్ళూరే జానీకుక్కా ఇతన్ని ఎలావదిలేరు? మెట్లగదిలో నాన్న గుర్రుపెట్టి నిద్రపోతూండగా ఇతను అక్కణ్ణుంచి వచ్చివుంటాడంటే ఎట్లా నమ్మను? ఆకాశంమీంచి ఊడిపడలేదుకదా? గ్రీసుకథల్లో చదివే కీలుగుర్రపు కథానాయకుడు గుర్తొచ్చాడు!

సిగ్గుతో కుంగిపోతూ అతని ఎదుట నిలబడి ఒణుకుతూన్న కంఠంతో మెల్లిగా అన్నాను: "నన్ను క్షమించి ... వెళ్లిపోండి—"

"వెళ్ళేవాణ్ణి ఎందుకు వస్తాననుకున్నావ్? కాస్తతలుపు గడియవేసుకుని నిద్రపోవటమైనా నేర్చుకోకపోతే ఏరాత్రో నాబోటివాడెవడో నిన్ను అమాంతంగా మంచంతోసహా ఎత్తుకుపోగలడు! కింద మీకుక్క నాపంచలో సగభాగాన్ని పొట్టను పెట్టుకుంది; దానికి ఇంత అన్నం వెయ్యటమూ, అతిథుల్ని సత్కరించటమూ నేర్పు. రమ్మన్నదానివి నిచ్చెనయినా వేశావా? పంపుగొట్టాంమీంచి పాకిరావాల్సివచ్చింది." నవ్వుతున్నాడు!

నిజమా? ప్రేమ పేరుతో కబుర్లుచెప్పే ప్రియుడుకాడు!

నిజమైన అగ్ని పరీక్షలో ఉత్తీర్ణుడై ప్రాణాల్ని కూడా లెక్క-చెయ్యకుండా నాకోసమే వచ్చాడు! ప్రియురాలు గదిలోకి ఆమె అంతట ఆమే వచ్చి, "నేను నీకోసం వచ్చాను. నన్ను అనుభవించి, మీరు ఆనందించండి" అని చెయ్యి పట్టుకునే దాకా, ఊపిరికూడా సరిగ్గా పీల్చని దద్దమ్మలు, సిగ్గు పేరుతో చీదరతలను వంచి స్త్రీ చేత ప్రేమింపబడాలనే మూర్ఖులూ- ఇతన్ని ఆదర్శంగా తీసుకోరాదా అనిపించింది!

ఒక్క మాటతో ఇంత క్రియ జరుగుతూంటే కాని- మాటల విలువ తెలియదు! నా కన్యాత్వమూ, అపరిచితుడికి అర్ధ రాత్రివేళ ఆశ్రయమివ్వటమూ మొదలైన విషయాలు జ్ఞాపకం వస్తూంటే అంతులేని దుఃఖం పొంగి పొరలుతోంది. కాని అతనివైపు చూస్తే- 'నా కష్టానికి ప్రతిఫలం!' అని దబాయిణ్ణే అడుగుతూన్నట్టుంది. నాకోసం, ఇంత త్యాగం చేసినవాంచి నోరారా ఎలా పొమ్మనగలను? విశాలమైన అతని ఫాల భాగంమీద తడిసిన జుట్టు నాట్యం చేస్తూండగా- అతను విగ్రహంలాగ నాముందు నిలబడివుంటే, ఏమీ చేత కాని దాని లాగు చూస్తూ ఊరుకోవటమేనా నేను చెయ్యగలిగింది?

తుండుగుడ్డ అందిచ్చి, "ముందు ఒళ్లు తుడుచుకోండి," అన్నాను.

అతన్ని చూస్తూంటే హృదయం భరించలేనంత సంతోషంతో నిండిపోయింది. నాలాంటి యువతి జీవితానికి ప్రత్యేకపు ఆనందాన్నిచ్చేందుకు ఒక యువకుడు చాల అవసరమనిపిస్తోంది. కాని నేను కోరగలవాడు యీక్షణంవరకూ నాకు ఎదురవలేదు. మొరిగేకుక్క కరవదన్నట్టు ప్రదక్షిణాలు చేసి,

ఈలలు వేసి, గోదురుకప్పల్లాగు నోళ్ళు తెరిచి గార్దభస్వరాల్తో పాటలుపాడే వెధవాయిల మధ్యనుంచి యీ నా చిన్న నాయకుణ్ణి ఏరుకోవటంలో నా బుద్ధికుశలత తప్పుదారిని నడవలేదు! నిండుకుండలాగు తొణకకుండా కార్యసాఫల్యతకు ఎంత నిశ్శబ్దంగా ప్రయత్నించాడు! ఇంత సాహసంగల ఆదర్శప్రియుడు దొరుకుతాడనుకోలేదు!

నాన్న ఇస్త్రీ పంచను తీసి అందిస్తూ, "ఇది కట్టుకోండి" అన్నాను; అతిథి సత్కారాన్ని నాకెవరో చెవిలో చెప్తున్నట్టుగా తోచింది...

ఎంత స్ఫురద్రూపి! నా స్నేహితురాళ్ళు నన్ను సరైన మనిషి వేపుకే కదిలించారు! ఎవరైనా చూసి పోతారేమో ననే భయం నాలో లేకపోలేదు....కాని నాకోసం ఇంత త్యాగం చేసిన వ్యక్తికోసం ఆ కాస్త భయాన్ని పోగొట్టుకోక తప్పిందికాదు. శీలానికోసం పాకులాడేవాళ్ళల్లో అనుకోకుండా, ఇతర్ల కళ్ళుపడేందుకు వీల్లేని, ఇతర అపాయాలు పాలుకాని-ఇలాటి స్థలాల్లో ఇంత అందమైనవాడు కనిపిస్తే ఎవరు విడిచిపెడతారో ననిపిస్తోంది. అతన్ని చూస్తూంటే ఇదివరకు నేను ఎరుగని కోర్కెలు గుంపులు గుంపులుగా నాలో పనిచేస్తున్నై. నాయువ్వనము, నిగ్రహాంతో బలవంతాన తొక్కిపెట్టుకున్న వాంఛలూ తిరగబడుతున్నయ్. శీలానికి యీ రాత్రి రక్షరేకుగా నిలబడతానని ప్రబల వాగ్దానాన్ని ఇస్తోంది.

నాన్న చొక్కాకూడా అతని శరీరం మీదికి వెళ్ళింది. ఎక్కువైన చేతుల్ని నాకు చూపుతూ నవ్వాడు; నేనూ

నవ్వాను - ఏ అవస్థా పడకుండానే ఆనందం దానంతట అది ఎంత అదృష్టవంతులకైనా ఒళ్ళో పడదనిపిస్తోంది.

నిజానికి ఒక అపరిచితుడుతో ఒక రాత్రిని ఒకటే గది లోనే గడపటం ఆశ్చర్యమే ! కాని నేను అనుకుంటాను— వివాహితలు శోభనం నాటిరాత్రి ఇదివరకు తాము ఎరుగని భర్తలనే అపరిచిత ప్రియులతో రాత్రి సౌఖ్యాన్ని అనుభవించటానికీ, దీనికీ ఏమీ భేదం లేదని ! అయాచిత ఆనందం ఇంకా కొద్ది క్షణాల్లోనే వస్తోందని తోచినప్పుడు — ఆశ ఒక పెద్ద కెరటం లాగు ఎగురుతోంది.

పొడిబట్టల్ని ధరించటం పూర్తయాక నావైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూసాడు. అతను తన శపథాన్ని తీర్చుకున్నాడు; ఇక నావంతే మిగిలింది... "నీకేమీ భయం లేదు" అని చెప్ప లేక గది తలుపు గడివెయ్యటంతో సూచించాను.

తన చల్లని చేతిని నా మెడచుట్టూ వేశాడు. నేను సిగ్గుతో కుంగిపోయ్యాను — నాయవ్వనం మీద కావాలని ఇతరుడికి అధికారాన్ని ఇస్తున్నాను.

"ఎంత చల్లగా వుందీ !" అన్నాను.

"అవును. పదింటికల్లా ఆవలంతల్లో, చదువుతూన్న పుస్త కాన్నీ, వెలుగుతూన్న లైటునూ, దగ్గరగా వేసివున్న గది తలుపునూకూడా మరచిపోయి, వెచ్చని రగ్గులో శరీరానికి కృత్రిమ ఉష్ణాన్ని ఇచ్చుకుంటూ — ఉల్లాసంగా, ఏమీ కష్ట పడకుండా, కాళ్ళ దగ్గరకు వచ్చిన ప్రియునిలోని లోపాన్ని కనిపెట్టటంలో వింతేముందీ ?" చాలా సిగ్గుపడ్డాను. కష్టపడ్డ వ్యక్తి ఫలితాన్ని అనుభవించబోతున్నాను కాబోలు !

పురుషస్పర్శలో ప్రప్రథమాన స్త్రీ అనుభవించే మాధుర్యం తెలుస్తోంది.

"ఎందుకూ అలాచూస్తావ్ ?" అన్నాను, నాశక్తుల్ని కట్టేసి నన్ను, నాలాటి గడుసుదాన్ని చేతుల్లో ఇరికించుకో గలిగిన తను !

"ఇక్కడికి ఏలావచ్చారు ?" అన్నాను.

"నాకు కాళ్ళు లేవూ ? నేను మగవాణ్ని కాదూ ?" అవును. ఈ మాటను నిజంగా అనగలిగిన మగవాళ్ళెంత మంది ఉన్నారు ? కాస్త చీకట్లో బ్యాటరీలైటు లేందే బైటికి వెళ్ళేందుకు భయపడేరకం మనుషుల్లో ఇతను నాకు లభించటం చాల అదృష్టం !

"ఇక్కడ ఉంటానని ఎవరుచెప్పారు ?" అన్నాను, ఎలా రాగలిగాడా అన్న ఆశ్చర్యం నన్నింకా వదలక.

"ఎవరుచెప్పాలీ ? వారంరోజుల్నుంచి ప్రతిరాత్రీ ఇటు వెళ్తూంటే-రెండు గంటలకైనా లైటు ఆర్పకుండా నీలాటి సోమరిపిల్ల గదిలోకాకపోతే ఇంకొకరిగదిలో ఎలావుంటుందీ? ఆ మునిసిపాలిటీవాళ్లకు లైట్లుఖర్చుకింద నువ్వు ఎందుకూ అంతడబ్బు చెల్లించటం?" నవ్వాడు; నా తెలివి తక్కువల్ని వేలెత్తి చూపుతున్నా నాకు ఆనందమే అయింది. నా ఉష్ణ శరీరం అప్పటికే అతని శీతల శరీరానికి కొంతవరకూ తన పోలికల్ని ఇస్తోంది.

ఒక మొండిగోడను పరీక్షగా అడ్డంపెడితే నూటికి నూరు మంది, ప్రియులనే పేరు చెలాయించుకునే ధీరులు పప్పులో కాలువేస్తారు; ఇంతపెద్దమేడను ఎగబాకివచ్చాడు! దొంగ

తనంలో అందేవేసిన చెయ్యిఅయినా ఇంతధైర్యంగా ప్రవర్తిస్తాడనుకోను! అనుకుంటాను - ధనధాన్య చౌర్యాలకన్న, యౌవ్వనపు చౌర్యం మానవుడికి గొప్ప విషమ పరీక్షతో ఎదురౌతుందని.

మూడేళ్ళు ఎవరికీ అందకుండా దాచుకు కూర్చున్న నా పెదవుల్ని మొట్టమొదటి సారైతే ముద్దాడాడు... ఆ అనుభవం నేను ఊహించలేనంత ఆనందానికి దారితీసింది. నా కన్యాత్వాన్ని మలినపరిచేందుకు వచ్చిన వ్యక్తిని ఎలాగౌరవించాలో నాకు తెలియదు; కాని అతను అవన్నీ నేర్చుకునే వచ్చాడనుకుంటాను.

అతని కళ్ళను చూసి లొంగకుండా ఎలాపోట్లాడగలను? అతని బాహువుల్లో చిక్కుకున్నాక — నాబలాన్ని ఉపయోగించుకుని, ఇవతల పడిమాత్రం నేను సాధించేదేమిటి? ఇలాంటి యువకుల్ని పోల్చుకోలేక ఇదివరకు వృథాచేసుకొన్న రాత్రుల సంఖ్య జ్ఞాపకం వస్తోంది. బైట ఉరుములు పరాకు తెల్పుతున్నాయ్. నా శరీరంమీద సర్వాధికారాన్ని యీరాత్రి సంపాదించుకున్న అతను అన్నాడు. "చిన్న ఓణీల చాటున నీ యవ్వనాన్ని ఇంకెన్నాళ్ళు దాచుకుంటావ్?"

ఎంతరసికుడు! ప్రకృతి శక్తుల్ని పట్టుబలవంతాన కృత్రిమ మార్గాల్లో దాచుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తూన్న నా మాధ్యానికి దారి చూపుతున్నాడు! నాలాంటి యువతి రహస్యాల్ని తను ఎరిగినట్టుగా ప్రవర్తించటంలో గల హేళనను సూచిస్తున్నాడు... పదహారు సంవత్సరాలు వచ్చినా, ఇంకా చిన్న పిల్లలాగు ఓణీ వేసే కాలం గడపాలనే నా కుతూహల

మంతా అతని మాటల్లో మాయమైంది. నా నాయకుడికి తగ్గ నాయికని ఒక్కసారిగా అయి తీరాలనే అభిలాష గాఢంగా పనిచేసింది ! నా స్త్రీత్వమంతా ఒక్కసారిగా జ్ఞాపకం వచ్చింది.

"ఇంకా సిగ్గుపడుతూ, భయపడుతూ, తెల్లారేదాకా నన్ను ఊరించి, తెల్లారాక మెల్లిగా సాగనంపుతావా ?" అన్నాడు.

కోర్కెయొక్క శక్తిని తెలిపాడు. అందమైన దాన్నే కాబోలు ! ఐనా అడిగాను: "మీకు బాగున్నానా ?" నవ్వాడు; నా అమాయకత్వానికి సానుభూతిగానేమో ?

"ఎంత బాగుండకపోతే - యీ రాత్రి నన్ను వానలో, మేడలు దూకించగలుగుతావు?" ఎంతగర్వపడ్డాను! అతనినోటి వెంట నా సౌందర్యాన్ని గూర్చి విన్నాక - నాకన్న సౌందర్యవతు లనబడేవాళ్ళు ఎట్లా వుంటారో ననిపిస్తోంది !

గడియారం రెండు దాటుతోంది. అవును; రాత్రి నాకోసం ఎందుకు ఆగుతుంది ? నిగ్రహం పేరిట వాంఛల్ని చంపుకోవటం క్రూరమేననిపిస్తోంది. అతన్ని ఎంతశక్తితో ఆకర్షించానో, ఎంతగా ఈ రాత్రి కష్టపెట్టానో — అంత ప్రతిఫలమూ ఇచ్చితీరాలి. నా కొంటెతనంతో కొరివిపెట్టి నెత్తి గోక్కున్నట్టయినా నాకు విచారంలేదు. ఎందుకంటే సమర్థమైన బాహువులకింద దాగటం ప్రకృతి నేర్పిన పాఠమేకనుక !

ఇన్నాళ్ళూ నేను ఎవరికీ అందకుండా దాచుకొని, అనేకమందిని ఆశతో ఏడిపించ గలుగుతూన్న - ఆ నవయవ్వనాన్ని మొట్టమొదటిసారి అతనికి అర్పించవలసి వచ్చింది. ఆ రాత్రి మొట్టమొదటిసారిగా అతను నా పక్కలోని సగభాగానికి

అర్హుడని రూపించి, నాకుపూర్తిగా బోధపడేట్టు చేశాడు.

తెల్లార వస్తోంది. అలసిన అతనిముఖాన్ని నా నుండి వేరు చేసుకోలేకపోతున్నాను. రాత్రి వీచిన చలిగాలిలోని విలువ అతని కౌగిట్లో ఉంటేనేకాని బోధపడలేదు. 'పాపం' అనబడే దానికి ఎదురీతలోగల మాధుర్యం అర్థమైంది.

"సరే. వెళ్తాను... రేపట్నుంచీకూడా ఇంత అవస్థా పడమంటావా ?" అన్నాడు.

నేను అతని రొమ్ముమీద తల ఆనిస్తూ మెల్లిగా "పడతారా ?" అన్నాను.

"ఆఁ - నువ్వు నడిసముద్రాల్లో మేడకట్టుకు కూర్చున్నా వస్తాను. దూరాన ఉండి నాచేత ఫీట్సుచేయించిన నువ్వు, నేను కోరిన ఆనందాన్నిచ్చాక ఇంకెంతైనా చేయించగలవు. ప్రాణగండమైన నడుంకట్టి దూకుతాను."

నాకోసం ప్రాణాన్ని ఒడ్డే వ్యక్తి! నావాడు అనుకొన్న అతన్ని, యీ రాత్రి ఎందుకు సృష్టింపబడ్డదో నాకు వ్యక్తపరచిన, ఆ అందగాణ్ని అవస్థల పాలుచెయ్య గలనా ? తన తృప్తే — నా తృప్తిగా చెయ్యగలవానికి, ఒక సారి లొంగిపొయ్యాక తిరుగుబాటుచేసి కష్టపెట్టనా ?

అన్నాను : "అక్కర్లేదు. అట్లాంటి ఆఘాయిత్యాలు చెయ్యబోకండి. మా రహీమ్‌తో చెప్పి ఏదో సదుపాయాన్ని చేస్తాను-"

తల తిప్పి వెళ్ళిపొయ్యాడు. తెల్లవారింది. రాత్రి నిద్ర లేకుండా అనుభవించిన సౌఖ్యాన్ని తలుచుకుంటూ అద్దంలో చూసుకున్నాను. నలిగిన శరీరకాంతితో, బడలికతోకూడిన

ముఖమూ, చెల్లాచెదరైన కురులూ, ఎర్రపడ్డ చెక్కిళ్లూ, చూసేందుకు నాకే ముచ్చటగా ఉన్నయ్.

ఆ మర్నాడు, అతను మా నాన్న దుస్తులతోనూ, నేను చీరతోనూ స్కూలుకు వెళ్లాం. కాని ఆ దుస్తుల మార్పులో గల కీలకాన్ని గ్రహించగలవాళ్లు ఆస్కూల్లో ఎవరున్నారు ?

నాకు రాత్రి గర్వభంగమే అయింది. నన్ను జయించగల వ్యక్తి ఎదురయ్యాడు. కాని గర్వంఅనేదానికికూడా మితిలేక పోతే అది ఆనందాన్ని ఇవ్వలేదేమో ?

ఆనాటినుంచీ ఏ కుర్రాణ్ణీ ఏడిపించదలచుకోలేదు. అసలు అనర్హమైన ఈ కుంకల్నందర్నీ నా చుట్టూ తిప్పుకో వటం - నన్ను నేను తక్కువచేసుకున్నట్టుగానే భావించాను.

సంవత్సరం ఆఖరిదాకా నా సఖులు "జయకు అతనెక్కడ అందుతాడే ?" అంటూనే ఉన్నారు.

'ఒక్కరాత్రి మీకళ్ళపడితే జయ చలాయించే అధికారం అర్థమాతుంది. జయకు అపజయం లేదు' అనుకుంటూ వారిమాటల్ని అంగీకరించినట్టుగానే నటించి, తలతిప్పి నవ్వే దాన్ని.

మొత్తంమీద ఆసంవత్సరం స్కూల్ఫైనల్ క్లాసులో ఇద్దరమూ తప్పి కూర్చున్నాము. కాని ఆ రాత్రులన్నింటినీ వృధా పోనివ్వకుండా, వేరొక చదువు చదవటంలో ఒకరిని మించిన చెయ్యి ఇంకొకరిది అవటంవల్ల - వెధవపరీక్ష పోయి నందుకుమాత్రం విచారించలేదు !

— సెప్టెంబరు, 1941.